

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

G. BERTRAND

DE ROOVERELAA 22

1080 BRUSSEL

Telefoon : (02) 22.02.90

Vijfentwintigste Jaargang —

REDACTIE

PIEREUSE

Steenweg op Vorst, 284

1060 BRUSSEL

APRIL 1971

Uit ons Archief

« De aanwezigheid van talloze moordtuigen, die op onze bodem verspreid lagen, is nog slechts een onaangename herinnering. Het gevaar voor onze bevolking is geweken. Men zwijgt... en misschien vergeet men zelfs de moedige daden, die door onze ontmijners werden gesteld. »

Aldus drukte zich Generaal SEVRIN meer dan twintig jaar geleden uit. Omdat die vergetelheid geen dichte mist zou worden, werd dit bulletin vijfentwintig jaar geleden in het leven geroepen. Bij de herdenking van deze geboorte, hebben we getracht in ons bulletin — zonder nochtans het essentiële te veranderen — een terugblik op het verleden te werpen.

Want vrienden, wanneer ge de actualiteitsonderwerpen bij het doorbladeren van dit nummer zult aantreffen, zal u onwillekeurig de indruk krijgen dat ge sommige zaken reeds gezien of, beter gezegd, reeds gelezen hebt.

We wensen allen dat onze titel van « ONTMIJNER » een symbool blijve van moed en zelfverloochening. Te dien einde kunnen we niet beter doen dan ons verleden herlezen. Het is immers van belang dat we de herinnering aan de nagedachtenis van onze doden en gewonden en aan alles, wat onze strijd betekende, levendig houden. Zoals het behoort dat we aan de grote massa de bestendige gevaren moeten aantonen, die onze nog in dienst zijnde vrienden van het D.S.V.O. nog dagelijks trotseren.

Men zegt dikwijls dat de geschiedenis van een LAND met bloed wordt geschreven. Wij, ontmijners van gisteren en heden weten dat talrijke en van de schoonste bladzijden uit de Belgische geschiedenis met het bloed van de onzen werden geschreven. Om dit te bewijzen volstaat het te herinneren aan OOSTDUINKERKE 1969 en HOUTHULST 1970.

Maar helaas wordt de heldenmoed niet betaald, naar de woorden van Eerw. Heer JACQUEMIN, aalmoezenier van de Ontmijning.

Nu de oorlog gedaan is, schijnt het dat men geen helden meer nodig heeft en dat die periode nu beslist is afgesloten en geklasseerd.

Hoevelen zijn de Doden uit de oorlog reeds niet vergeten (behalve de officiële en dikwijls platonische herinnering die bij een of andere gelegenheid aan de slachtoffers wordt voorbehouden)? Ja, we zijn omzeggens verzadigd van dit heroïsme en men denkt niet dat heden nog de heldenmoed de dagelijkse deugd is van de ontmijner. We hebben schrik hierover te spreken, omdat we niet als lastigaard willen bestempeld worden.

Zeker, men heeft zowat overal gesproken over de ontmijners, men heeft hun lof toegezwaaid. Maar de welsprekendheid, hoe schoon ook ze wordt beoefend, vermag niets. Alleen de daden, die volgen, geven aan de woorden hun echte betekenis.

Nogmaals, helaas, weinige daden, te weinige daden zijn het gevolg geweest van de schone woorden.

Ziedaar waarom dit bulletin zijn weg en zijn pogingen voortzet, want juist daarom gaat het : een financiële inspanning vanwege onze Verbroedering, een bijzondere inspanning van al degenen, die hebben meegewerkt en nog meewerken aan zijn

REDACTIE.

Onze Algemene Vergadering op

16 mei 1971 te Brussel

Ingevolge een beslissing, die sedert 1965 door de Beheerraad genomen werd, zal de algemene vergadering opnieuw te Brussel plaats hebben in de « GALERIJ KONINGIN FABIOLA », U.F.A.C., Regentschapstraat 65.

Ze werd vastgesteld op ZONDAG 16 MEI 1971, te 10 UUR 30 STIPT.

Ze zal slechts bestaan uit een academische zitting, voorgezeten door de h. GEORGE, Nationale Voorzitter, omringd door de leden van de Beheerraad.

Dagorde

— Toespraak door de Voorzitter.	— Statutaire verkiezingen.
— Verslag van de Schatbewaarder.	— Vaststelling van de bijdrage voor 1971.
— Verslag door de Commissarissen-Toezichters.	— Goedkeuring van de begroting voor 1970.
— Ontlasting te geven aan de Beheerders.	— Allerlei.

Statutaire verkiezingen

De hiernavermelde beheerders zijn uittredend en herkiesbaar : de heren DESMET, LINDEN, PRIGNON, VAN CLEVEN en HEUCHON ; commissarissen MASSET en GOOSSENS.

Na afloop van de vergadering kunnen de deelnemers in dezelfde zaal een koude schotel krijgen, tegen de prijs van 75 F (dienst inbegrepen).

Zij, die zulks wensen, worden verzocht zich zo haast mogelijk in verbinding te stellen met hun afdelingsvoorzitter. Deze laatste zal de lijst der deelnemers aan het maal uiterlijk op 3 mei overmaken aan het Secretariaat : G. BERTRAND, De Rooverelaan 22 - 1080 BRUSSEL.

Zoals naar gewoonte zullen de vervoerkosten per trein of per autocar terugbetaald worden aan de leden, die hun bijdrage betaalden, alsook aan de weduwen en de wezen.

Zij, die hun zondagsplicht wensen te vervullen, kunnen dit doen in een van de volgende kerken, alle in de nabijheid van het U.F.A.C.-lokaal :

- de Kapellekerk, Kapelleplaats ;
- de kerk van de Zavel, Zavelplaats ;
- de kerk van de HH. Joannes et Stephaan (opgericht ter nagedachtenis van de vliegenies), Miniemenstraat ;
- de Kapucijnenkerk (missen in vreemde talen), Gulden Vlieslaan.

De Voorzitters van de afdelingen mogen vrij over de namiddag beschikken.

We hopen dat, niettegenstaande de opgelegde beperkingen in de organisatie van onze algemene vergadering, al de ontmijners zo talrijk en zo geestdriftig mogelijk zullen aanwezig zijn.

ALLEN OP ZONDAG 16 MEI OP POST te BRUSSEL in het U.F.A.C.-LOKAAL, Regentschapsstraat nr. 65.

BELANGRIJK ! NIEUW ADRES :

NATIONALE SECRETARIAAT : G. BERTRAND,

DE ROOVERELAAN, 22 - 1080 BRUSSEL.

TEL. : 02/22.02.90.

S n a p S h o t s

Talrijke citaten bewijzen dat de lof van de ontmijners niet meer hoeft gemaakt te worden. Nochtans zijn de ontmijners vooral bekend als een ploeg mannen, die hun taak gezamenlijk uitvoeren. De faam, die ze genieten, spruit ook voort uit hun talloze individuele roemrijke daden.

Dit wilden we aantonen, wanneer we in 1949 zijn begonnen met de publikatie van een reeks momentopnamen uit de Ontmijning, die we « FLITSEN » hebben betiteld.

Heel zeker verdient de man (overleden in 1969), die we vandaag in de kijker zetten, meer dan een portret. De werkelijkheid van de feiten was voorzeker sterker dan onze nederige ambitie. Wat er ook van zij, we stellen heden een flits voor en hopen dat de lezer deze schets de moeite waarde zal vinden.

Het portret van een onzer ontmijners wil ik hier schetsen in enkele vluchtige taferelen die U allen, vrienden en lezers, onvergetelijke ogenblikken uit uw ontmijnersleven in herinnering zullen brengen.

1ste Tafereel :

Begin mei 1945, een armzalig klein bureeltje op de tweede verdieping van een burgershuis in de Tabakvest te Antwerpen, de ruiten uitgeblazen door de V-tuigen en vervangen door karton. Kapitein V... en Luitenant C... hebben een onderhoud over de recruten die zich zullen aanbieden. Jonge, wakkere, reflex-bezittende mannen moeten het zijn, heethoofden, die spoedig slachtoffer zouden worden van hun onvoorzichtigheid en met zich anderen zouden meeslepen moeten vermeden worden. Eveneens moeten vermeden worden de beschroomden die, voortgedreven door winstbejag, eens voor het gevaar, hun zinnen zouden verliezen. Dikwijls is het moeilijk in 10 minuten tijd een man te beoordelen. Wat dit betreft echter toonde Kapitein V... zich steeds een goed psycholoog.

Mannen bieden zich aan, worden aangeworven, trekken zich terug, worden diplomatisch afgewezen.

Vervolgens biedt zich Heselmans aan, 26 jaar oud, middelmatige gestalte, evenwichtig, flinke gang, wakker uitzicht en intelligent. De twee officieren bezien elkaar en begrijpen. Hier is een goede recruit, en het kleine onderhoud van enkele minuten dat zij met hem hebben bevestigd hun eerste indrukken, Heselmans wordt ontmijner.

Hij treedt in dienst in mei 1945.

2de Tafereel :

Juli 1945. Voor vele Belgen is de oorlog met al zijn wreedheden reeds geëindigd en... zou ik het durven zeggen, begint vergeten te worden. Van tijd tot tijd is het een gebuur die terugkeert uit een concentratiekamp, arm wrak..., die hen er aan herinnert dat het toch nog niet gedaan is.

Deze scene heeft plaats ergens in het Noorden van de Provincie Antwerpen, langs de kanten van Hoogstraten. De mensen hier « weten » dat het niet voorbij is. Ginds op 100 m. in een weide heeft een koe, zes maanden geleden, een anti-persoonmijn in werking doen treden. Het lijkt licht er nog, gans opgezwollen, de lucht verpestend met een stank die geenszins aan de Lente doet denken. Verleden week heeft de boer er een vrachtwagen van het vilbeluik willen heenvoeren om het kring op te

laden. De vrachtwagen is in de lucht gevlogen door een anti-tankmijn, de begeleider en de boer zijn dood.

Vandaag zijn de ontmijners ter plaatse. Zij hebben de toegangsweg en de weide afgezocht. Twee anti-tankmijnen, zes anti-persoonmijnen, « S »-mijnen, werden nog ondekt. De ploeg rust uit en de manschappen houden een gezellig babbeltje, want het moeilijkste blijft nog te doen : de plaats rond de koe en een klein stukje weideland waar de wind stoeit na even opgehouden te hebben op het kring in de zon liggend en krioelend van ongedierte.

Bij de manschappen hoort men niets anders dan gelach. Korporaal Heselmans is « de plezante » van de compagnie. De ene mop na de andere, niet allen bestemd voor de oren van de 1ste communicanten natuurlijk, « Dick » is onuitputtelijk. Men kan zich moeillijk voorstellen dat het dezelfde man is die daarstraks, de detector op de rug, gewetensvol gans het terrein van zijn zoekplaat doorliep, niets aan het toeval overlatend, stil staande bij elk gemauw van zijn toestel en die geduldig zijn helper het stuk ijzer dat in de meeste gevallen er de oorzaak van was, liet opzoeken.

Nu geeft hij weer een voorstelling van allerlei acrobatoeren, niet gevaarlose sprongen, allerlei paljasstreken.

Geen Welfare nodig met zulk een man, en, in zonneschijn, regen of verpestende stank, is het moreel van de troep « gerandeerd op factuur ».

3de Tafereel :

De ontmijning van de Schans van Smoutakker te Stabroek. Wij zijn nu april 1947. Velen onder U hebben ons reeds verlaten om hun bezigheden in het burgerleven te hernemen. De oorlog is ver weg.

« Wel, wel, wie we daar hebben ! Nog altijd in de ontmijning. Bestaat dat spel nog altijd ! Er zijn dan toch nog mijnen. » En met een niets zeggend gezicht komt een klein glimlachje op de lippen van de spreker. Er waren nog mijnen aan de Schans van Smoutakker. Reeds 7 doden en 7 gekwetsten waren er tussen de duitse krijgsgevangenen (allen pioniers) gevallen die men op een gegeven ogenblik aan dit werk gezet had. Voor dit werk boden zich onder hen geen vrijwilligers meer aan. Daarentegen moesten Belgen, vrijwilligers voor dit werk, geweigerd worden. Korporaal Heselmans was een dezer vrijwilligers en samen met 5 zijner kameraden viel de eer hem te beurt om dit werk te voleindigen. De laatste der 26 mijnen die ze opruimden was het die het ongeval veroorzaakte waardoor korporaal Heselmans zijn twee benen verloor.

Tweeëntwintig minuten na het ongeval werd Heselmans naar het Militair Hospitaal van Berchem, op 20 km. afstand van de plaats van het onheil, overgebracht. Gedurende gans het traject rookte Heselmans een sigaret tot op het einde samen met zijn le chef die zijn tranen niet kon bedwingen. Wat betreft moreel, deze van Heselmans was het beste.

Tijdens het afzetten van zijn twee ledematen verborg een geestelijke verpleegster hem het werk, daar hij gedurende gans de operatie zijn bewustzijn behield en met een vrome leugen trachtte zij hem de verminking te verbergen.

Heselmans lachte haar zacht toe : « Zuster... ge kondt niet liegen » en hij toonde haar een vergeten spiegeltje in hetwelk hij de operatie had kunnen volgen.

Volgens de aanduidingen van de dokters en de verpleegsters had Heselmans, dodelijk getroffen, 100 kansen op 100 er het leven bij in te schieten.

De Kerel heeft de 101ste gevonden, zich er aan vastgeklampt en, ik verzeker het U, hij heeft ze niet gelost.

4de Tafereel :

Korporaal Heselmans is nu terug burger geworden (november 1948). Negentien maanden hospitaal heeft hij achter de rug en al de gruwelen der opeenvolgende operaties waaruit zijn behandeling bestond, vooral deze der wederaanpassingen, heeft hij overwonnen.

Ik zie hem terug voor mij bij onze laatste Jaarlijkse Vergadering der Sectie Antwerpen-Limburg. Hij heeft nu twee kunstbenen en gaat zoals U en ik. Zijn lichaam is sterker geworden, zijn gezicht mannelijker, gans zijn persoon straalt goed humeur en kracht uit. Wanneer wij hem bezien weten we allen dat hij misschien een verminkte is, maar geen minderwaardige, dat hij recht door het leven in gaat en dat hij zicht met de ellebogen als het moet, een weg zal banen om de plaats te bekomen in het leven die hem toekomt voor zijn glorierijk verleden en door zijn huidige kracht.

Gegroet, vriend rust in vrede.

Kapitein COTTON.

WAT NU?

Wanneer dit artikel van de pers zal komen hopen we dat het koninklijk besluit, houdende verhoging van de gevaarspremie, reeds verschenen is en toegepast wordt, voornamelijk wat zijn terugwerkende kracht betreft. Verschillende stappen zijn nodig geweest om dit resultaat te bereiken en onze Beheerraad heeft in dit verband noch tijd, noch moeite gespaard.

Zo we met onze vrienden uit het actieve leger (land- en zeemacht) mogen verheugd zijn over het bereikte resultaat, moeten we nochtans vaststellen dat eens te meer de ontmijners de laatste zijn, wanneer ze een gewettigde eis verwezenlijkt willen zien.

Betekenisvol is het feit dat het nodig bleek een beroep te doen op instanties als de heer COOLS, vice eerste-minister, alsook op de leden van zijn kabinet, niet alleen om de zaak tot een goed einde te brengen, maar vooral om ze aan het rollen te krijgen. De natuurlijke verdedigers van de ontmijners, nl. de overheden, waarvan ze afhangen, waren eens te meer aan hun plicht tekort gekomen.

Inderdaad lost de revalorisatie van de gevaarspremie niet alles op en is ze slechts de kristallisatie van een minderwaardigheidstoestand (bezoldiging, bevordering, pensioen) van onze vrienden uit het actief leger tegenover andere militairen.

Om de kwestie goed te begrijpen moet men teruggaan naar de periode, waarin deze premie werd ingesteld, (Regentsbesluit 1945), tijd waarin ze tegelijkertijd een « uitnodiging » tot aanwerving en een tegemoetkoming betekende, bij gebrek aan een vergoeding bij dodelijk ongeval, vermits geen enkele maatschappij de vrijwilligers die dienst namen bij de ontmijners wilde verzekeren voor het leven.

Anderzijds dient aangestipt dat toentertijd deze premie voor de eenvoudige soldaat een bedrag vertegenwoordigde, dat gelijk was aan zijn maandelijks soldij. Belangrijk was het feit dat men geen speciale bevoegdheid moest hebben. Het volstond immers Belgisch staatsburger van goede zeden te zijn.

De opdracht bestond alleen en het wegnemen van de Duitse mijnevelden, opdracht waarvoor opleiding, materiële uitrusting en allerhande voorwaarden voorzien waren.

Nochtans moest men spoedig een toontje lager zingen. Want na een summiere opleiding kwa-

men onze ploegen, die slecht gehuisvest, slecht gevoed en gekleed waren, tot de vaststelling dat er zovele Engelse en Amerikaanse als Duitse mijnen waren en dat men bovendien duizenden onbekende springtuigen diende onschadelijk te maken en te vernietigen.

Men mocht verhoplen dat de vrijwilligers na hun belangrijke en gevaarvolle taak te hebben volbracht, een rechtmatige beloning en bijzondere eerbetuigingen zouden krijgen.

We weten dat zulks niet het geval was. Er blijven nog steeds bommen te neutraliseren en men heeft meer dan vijftientig jaar moeten wachten om aan de oud-ontmijners niet alleen de titel van strijder toe te kennen, maar ook om de gevaarspremie tot een dagelijks bedrag van 185 F te verhogen. Volledigheidshalve moet men hieraan toevoegen dat deze vergoeding aan beperkingen is onderworpen en dat ze, gezien de toepassingsmodaliteiten, haar totale betekenis heeft verloren. Immers, deze vergoeding is belastbaar en vertegenwoordigt dus niet meer dan een klein supplement voor mensen, die dagelijks hun leven wagen.

Een slotte moet men nu om het « ereteken », te krijgen, het te verdienen, geslaagd zijn in verschillende speciale examens. De goede afloop van deze examens bepaalt anderzijds de bevordering, waarop de ondergeschikte militairen, die nog deel uitmaken van het D.V.O.S. (S.E.D.E.E.) aanspraak mogen maken. Maar daar de getalsterkte zeer beperkt is en er slechts enkele gegraduateerden zijn, worden de normale promotiekansen nog verminderd.

Aldus komen we terug op het begin van ons artikel, waarin we vooropstelden dat onze vrienden uit het actieve leger zich bevinden in een minderwaardige toestand tegenover de andere leger-eenheden.

Onze Verbodering heeft een eisendossier aangelegd, waarin een vergelijking gemaakt wordt tussen wat enerzijds voor de ontmijner wordt gedaan — nl. niets — en wat anderzijds voor een vliegtuigpilot werd bekomen (zelfs als het een ondergeschikte militair betreft), inzake van loopbaan, pensioen, vliegpremie, vliegtuigongeval (al dan niet dodelijk).

Daarom herhalen we de woorden van een beroemd man : « Niets is gedaan, zolang er nog iets te doen valt ».

Het is niet te laat voor de « bevoegde Mijnheer », maar het is de hoogste tijd dat hij doet wat zijn voorgangers hebben verwaarloosd, nl. aan de ontmijners een echt statuut verlenen, dat ook rekening zal houden met het feit dat sommigen onder hen dit beroep reeds meer dan 20 jaar uitoefenen en ze bijgevolg iets meer hebben verdiend dan de herwaardering van de gevaarspremie.

Allen naar Stavelot
op zondag 12 September
1971

Sectie Oostvlaanderen viert haar 25 jarig bestaan

Op zondag 24 januari jl. vierde de afdeling Oost-Vlaanderen de vijftiengste verjaring van haar stichting. Deze heuglijke gebeurtenis werd dan ook tijdens de jaarlijkse algemene vergadering plechtig herdacht. Toespraken werden gehouden o.m. door voorzitter VAN CLEVEN, erekolonel TERLIN, erevoorzitter, onze nationale voorzitter GEORGE, de heer LEYS, voorzitter van de Genieverbroedering Gent, en de heer VAN DE VEEGAETE, nationale voorzitter van de ex-onderofficieren van België.

Deze vergadering verliep in een zeer hartelijke atmosfeer. Een smakelijk vieruurtje werd aan al de aanwezigen aangeboden en bestond uit koffie met koekjes. Een tombola, en een gezellige danspartij besloten deze heerlijke namiddag.

Onder de aanwezigen bemerkten we de kolonels TERLIN, LINDEN en PAELINCK, de heren GEORGE, VAN DEN EYNDE, LEYS, VAN DE VEEGAETE, GOOSSENS (vaandeldrager) en nog vele anderen.

We geven hieronder de toespraken weer, die ter gelegenheid van deze viering werden gehouden.

TOESPRAAK DOOR VOORZITTER VAN CLEVEN

Aan U allen, beste vrienden, van harte welkom. Ik dank U voor de talrijke opkomst. Vandaag vieren wij de 25ste verjaring van de stichting onzer afdeling hier in onze goede stad Gent; met haar groots verleden en haar warm onthaal. We zijn hier om in een ware ontmijnersgeest elkander te ontmoeten en onderling de handen te drukken van onze oud-oversten en vrienden, waarmede wij ten slotte als broeders samenwerkten en leefden; dank zij een goede leiding en verstandhouding. Ja, in 1946 werd de sectie Oost-Vlaanderen gesticht na een algemene vergadering te Brugge, waar vele makers van Oost-Vlaanderen aanwezig waren, die de wens uitdrukten een Provinciale afdeling in Gent te stichten, die dan ook spoedig tot stand kwam. Er werd gestreefd om onze weduwen, wezen en noodlijdende makers te helpen. Gezien de goede geest en met veel hulp slaagd het comité daarin.

De weduwen werden geholpen, want die bleven

maanden, ja zelfs tot een jaar, zonder geldmiddelen, de weesjes gingen naar school en wij onderzochten jaarlijks hun bekwaamheden om ze verder te laten studeren, ja zelfs op de kosten van de verbroedering. Wij hebben in verschillende gevallen zeer goede uitslagen bekomen. Wij hebben makers die door ziekte, moeilijkheden in hun gezin hadden, geldelijk en moreel geholpen, bezoeken en troost gebracht bij anderen. Wij hebben er ook aan het werk geholpen bij de staat, stad of in het privé en kregen ook in Gent een Onmijnersstraat.

Ja, beste makers, dat deed het comité van Oost-Vlaanderen. Wij kenden terloops nogal wat medewerkers in het bestuur, die allen het hunne bijdroegen voor het welzijn van onze sectie. Aan dezen zeg ik uit ganser harte dank en ik noem hier onze overleden vrienden Edgard VAN DE VEEGAETE en Georges MINNE. Verlieten het comité door overplaatsingen of voor hun persoonlijke zaken de heren MERCKX, VERGOTE, DE BACKER, VAN GHELUWE, KREGERSMAN, VAN DER CRUSSEN en BUYSSE.

Nu zaten wij nog hier met zes en toch vochten wij verder voor onze rechten en ieder op zijn manier om in deze opzet te slagen, nl. als strijder erkend te worden. Ja het hoofdbestuur is, dank zij de grote samenwerking daarin geslaagd en wij hebben de strijdersrente bekomen. Jammer dat een paar voorvechters er het genot niet mochten van beleven. Ik noem hier onze goede Majoor BONMARIAGE en de grote vriend BAENTS. Laten wij even in gedachten bij hen vertoeven.

De afdeling Oost-Vlaanderen staat hier in onze stad goed aangeschreven, alsook bij alle Oudstrijdersverenigingen dank zij de bestendige contacten en deelnemingen met vaandel en afgevaardigden aan alle nationale plechtigheden. Sinds meer dan

23 jaar bestaat er een samenwerking met de Verbroedering van de Genie.

Beste Makkers, als gij u blad « De Ontmijner » gelezen hebt met het artikel over Stavelot moet ik er zeker niets meer aan toe te voegen. Daarom zeg ik : dank U, Kolonel PAELINCK, voor de hulde die gij bracht aan de Ontmijners en in het bijzonder aan onze afdeling. Ja, met de Genie hebben wij liefde en leed gedeeld en dus, Heren van de Genie, zeg ik : dank U. Wij gaven samen feesten en diasavonden die ons wat geld in het bakje brachten om ons sociaal werk voort te zetten, en dit ook met de medewerking van enkele Ereleden, die ons steunen met hun bijdragen, geschenken voor onze tombola en die ten slotte ook nog aan de trekkingen deel namen. Aan U ook, beste vrienden, zeg ik dank. Onze deken der Ereleden, 90 jaar oud, kan niet tegenwoordig zijn en wenst ons allen een prettige namiddag.

Om te sluiten dank ik hier de vrienden van het comité om hun welwillendheid en hulpvaardigheid en het is mij gegund hun een klein persoonlijk geschenk aan te bieden. Alsook aan onze sympathieke Nationale Voorzitter GEORGE en onze vriend ere-korporaal, de heer LEYS.

Leve de Ontmijners ! Leve de Genie ! Leve België !

KOLONEL TERLIN VOERT HET WOORD

Waarde Emiel,

Als erevoorzitter van de sectie Oost-Vlaanderen der Ontmijners Verbroedering, wil ik U hier in het openbaar bedanken voor al hetgeen gij voor haar gepresteerd hebt. Beter dan wie ook, weet ik, inderdaad, met welke ijver, welke toewijding, gij steeds zijt opgetreden om een nauwe band tussen onze leden te bewaren en om het doel dat wij nastreven te verwezenlijken, namelijk een daadwerkelijke hulp aan de noodlijdenden te verzekeren in een oprechte geest van doeltreffende kameraadschap.

Uw dynamisme, uw geestdreeft, beter nog uw onwrikbaar geloof in hetgeen gij als uw zending beschouwde, hebben al de moeilijkheden weggeruimd, welke onvermijdelijk opdragen in iedere menselijke onderneming.

Uw verbroedering, uw sectie is uw leven. Geen moeite hebt gij gespaard om het resultaat te bekomen dat gij beoogde, en dit is de uitleg van uw welslagen.

Het is dus normaal, dat bij het vieren van het vijfentwintigste jaar bestaan van onze sectie, waarvan gij nu sedert geruime tijd de vooruitstrevende voorzitter zijt, wij het als een aangename plicht achten U een speciaal eerbetoon te bewijzen, dat zowel de weerspiegeling is van onze eigen sympathie als een teken van erkentelijkheid voor de bewezen diensten.

Wij hebben eraan gehouders Mevrouw VAN CLEVEN bij de zelfde gelegenheid werkelijk, maar nog meer van harte, in de bloemen te zetten. Wij weten hoe zij U altijd trouw terzijde stond in de vervulling van uw opdracht, hoe dienstbaar en vriendelijk zij zich in alle omstandigheden toonde.

Wij zijn overtuigd dat deze ideale samenwerking, beter deze eenparigheid van denken en voelen

steeds zal voortduren en maken de vurige wens dat U beiden nog vele, vreedzame en gelukkige jaren tewachten staan.

REDE VAN DE NATIONALE VOORZITTER

Uw provinciale vergadering van dit jaar heeft een bijzonder karakter. Inderdaad, uw afdeling vierde het 25-jarig bestaan van haar oprichting.

Derhalve is het met meer genoegen nog dan vroeger dat de vertegenwoordigers van de beerraad, vergezeld van hun Meter, Mejuffer SEVRIN, aan uw vriendelijke uitnodiging gevolg hebben gegeven.

In de plaats van onze betreunde nationale vicevoorzitter, Majoor BONMARIAGE die ons te vroeg heeft verlaten, en van Mevrouw BONMARIAGE aan wie we een genegen gedachte toesturen, hebben de nieuwe voorzitter van de afdeling Brabant, Meester VANDEN EYNDE en Mevrouw VANDEN EYNDE eraan gehouden in uw midden te zijn.

Ik begroet ook in 't bijzonder de aanwezigheid van onze Nationale Ondervoorzitter Kolonel LINDEN en Mevrouw.

Uwe provinciale voorzitter, onze vriend VAN CLEVEN, heeft met grote ontroering een zó verdiende hulde gebracht aan zijn waardige voorgangers en medewerkers die van uw afdeling de meest dynamische van de Verbroedering hebben gemaakt.

In naam van de Verbroedering sluit ik me bij dit huldebetoon aan.

Indien de resultaten waarover uw voorzitter het had op zulke schitterende wijze werden bekomen dan is dit toe te schrijven aan de eenheid en de inspanning van allen. Uw afdeling stond te dier gelegenheid in de eerste rangen. We wensen u hier-voor geluk.

Bij deze zó verdiende lofwoorden wil ik de sympathieke afdeling van de Genie betrekken, op meesterlijke wijze begeleid door haar voorzitter, de Heer LEYS, ere-korporaal van onze Verbroedering die zich steeds innig aan al onze manifestaties verbindt.

Een speciale melding ook voor Kolonel PAELINCK, Voorzitter van de provinciale afdeling van het Verbond der Oud-Strijders 40-45 die ons in alle omstandigheden zijn sympathie heeft betuigd en zijn bewondering uitdrukte voor zijn vrienden Ontmijners.

Hiervoor danken we hem ten zeerste.

Mijnheer de Voorzitter, Mevrouwen, Mijne Heren, Beste vrienden Ontmijners en Geniemannen, ik stel er prijs op u nogmaals al onze dank toe te zeggen voor de wijze waarop u instond voor de organisatie van deze herdenkingsdag en zeg u reeds : « Tot volgend jaar ! ».

DE HEER LEYS AAN HET WOORD

Nu neemt Heer Francis LEYS, voorzitter van de Verbroedering Genie van Gent 40-45 het woord.

Hij verheugt zich hier op te treden in naam van de leden van zijn Verbroedering om de verdiende hulde te brengen aan vriend voorzitter VAN CLEVEN en aan zijn onvermoeibare medewerkers. Deze

dag is voor hem de beloning van hun doordrijvende inspanning.

Voorzitter LEYS behandelt zijn bijna 23-jaar lange medewerking met de ontmijners-afdeling Oost-Vlaanderen.

De twee verenigingen hebben steeds hand in hand gewerkt voor het inrichten van feesten en voordrachtavonden. De beste verstandhouding was kenmerkend.

Hij herdenkt de hulp door de ontmijners gebracht aan hun wezen en ongelukkige ontmijnersfamilies en begroet hier de tegenwoordigheid van de heer GOOSSENS, een der geholpen wezen, die nu een mooi ambt bekleedt en een gelukkige familie-vader is.

De Heer LEYS heeft het plezier gehad vriend VAN CLEVEN te hebben als overste bij zijn intrede in het leger. Hij heeft ook met hem later gedurende 17 jaren gewerkt in het burgerleven in dezelfde maatschappij te Gent, de S.E.M.

Zo kent hij bijzonder goed deze vriendelijke, ernstige en menslievende man, die steeds bereid is te helpen en recht en orde te verdedigen.

In het Frans richt de Heer LEYS zich dan tot de leden van het hoofdcomité en tot de franssprekende uitgenodigd.

Hij verhengt zich over het feit dat hij erekoporaal van de Ontmijners is. Hij dankt het centraal comité voor de steun, die steeds werd verleend aan de ontmijners van Oost-Vlaanderen. Reeds jaren heeft hij het genoeg de jaarlijkse vergadering bij te wonen en reeds meermaals mocht hij de indrukwekkende plechtigheid te Stavelot bijwonen. Hij herinnert aan onze ontvallen makkers en begroet de aanwezigheid van onze lieftallige meter, Jufvrouw SEVRIN, en van het centraal comité.

Hij herinnert aan de vriendschapsbanden, die hem met voorzitter VAN CLEVEN en zijn medewerkers verbinden.

Ten slotte schenkt hij bloemen aan Mevrouw VAN CLEVEN. De Heer VAN CLEVEN, zijn vriend, wordt bedacht met een geschenk, dat hem blijvend zal herinneren aan deze welgeslaagde dag.

REDE

DOOR DE HEER VAN DE VEEGAETE

Als Nationale Voorzitter van de Koninklijke Vereniging van de Ex-Onderofficieren van het Belgische Leger heb ik met genoeg de uitnodiging aanvaard, hier aanwezig te zijn op deze vergadering, ter gelegenheid van het 25-jarige bestaan van de Verbroedering van de ontmijners-afdeling Oost-Vlaanderen.

Het verheugt mij ten zeerste in uw midden te kunnen vertoeven, daar ik wel is waar niet rechtstreeks met uw verbroedering verbonden ben, maar wel onrechtstreeks langs mijn overleden broeder, Edgard VAN DE VEEGAETE, oud-onderofficieren van het Bataljon Ontmijners en oud-lid van uwe vereniging.

In deze moderne staat van welstand en hoge conjunctuur, wordt al te dikwijls teruggedacht aan de sombere en naoorlogse dagen, toen de ontmijners in dienst van hun land de gevaarlijkste opdrachten uitvoerden die door zo weinigen zijn bekend.

Als wanneer ons land nu een welvaard kent, dan is het grotendeels te danken aan de ontmijners.

Als wanneer Antwerpen het grotst aantal schepen uit de geschiedenis kan ontvangen is het dank zij de ontmijners, of heeft men dat vergeten ?

Als aan onze kust, weelderige hotels en nieuwe appartementsgebouwen honderdduizenden verlofgangers laten genieten van zon en lucht is het dank zij de ontmijners of heeft men dat vergeten ?

Als wanneer sportliefhebbers de paardesport kunnen genieten op het koersplein van Oostende, is het dank zij de ontmijners of heeft men dat vergeten ?

Als wanneer de kustbewoners, na 20 lange jaren broodloos waren gesteld, en nu hun welstand hebben teruggevonden is het dank zij de ontmijners of heeft men dat vergeten ?

Ik laat aan de specialisten ter zake het recht de verschillende fasen, encedaten, maar ook dodelijke ongevallen te beschrijven, die het dadelijke leven van de ontmijners vulden, maar wil toch hulde brengen aan de oudgoedienden van de ontmijners voor hun moed en zelfopoffering, die zij tegenover hun land en hun volk hebben volbracht.

Als Nationale Voorzitter van de Koninklijke Vereniging der Ex-Onderofficieren meen ik de tolk te mogen zijn van onze duizend aangesloten leden om U onze hartelijkste groeten van ware sympathie te mogen overbrengen.

In de huidige tijd van ware revolutie, waar onze nationale instellingen verbrokkeld worden, is het de plicht van alle Nationale vaderlandslievende verenigingen verenigd te blijven om samen ons hoog ideaal van kameraadschap en solidariteit onder de mensen niet alleen te bewaren maar ook te verstevigen.

Daarom ben ik fier en gelukkig hier bij U te mogen zijn.

Hartelijk dank en leve de ontmijners !

punt 143

Vanaf heden publiceren we uitvoerige uittreksels uit de brochure « Punt 143 », uitgegeven door het kabinet van de Heer COOLS, vice eerste-minister. « Punt 143 » is zeer interessant voor al de oorlogsslachtoffers, bijgevolgd voor al onze leden, zelfs voor hen, die nog in actieve dienst zijn. Gezien de uitgebreidheid van deze brochure blijkt het ons onmogelijk haar inhoud hier in extenso weer te geven, noch eventuele vragen te beantwoorden. Daarom scheen het ons nuttig hieronder vooraf de lijst van de inlichtingskantoren te vermelden, tot welke ieder belanghebbende zich kan wenden. We danken de Heer SŒUR, kabinetschef, die ons bereidwillig deze inlichtingen verstrekte.

Vanaf de 1e oktober 1970 zal een afgevaardigde van de Administratie een onafgebroken zitting houden, één dag per week, op volgende adressen van 10 tot 12 u., en van 14 tot 16 u. :

HASSELT : Geraetstraat 22, maandag;

BRUGGE : Ste Katelijnestraat 7, dinsdag

GENT : Poel 11, woensdag;

ANTWERPEN : Molenbergstraat 10, (Tysmansbuilding — Angle Italiëlei - Kipdorprug), donderdag.

Wat **BRUSSEL** betreft, een inlichtingskantoor is ter beschikking van het publiek alle werkdagen van 9 u. tot 17 u. en van 14 u. tot 17 u., in de centrale administratieve zetel, **Jean Jacobsplaats 10, te 1000 Brussel (Louizapoort) — tel. 11.59.00.**

Deze kantoren zullen gesloten zijn de wettelijke feestdagen.

EERSTE DEEL

PENSIOENEN

HOOFDSTUK I. — VERHOGINGEN VAN DE PENSIOENEN

A. — INVALIDEN

1) ALGEMENE MAATREGELEN

Van het jaar 1967 af, werden de pensioenen van de invaliden, slachtoffers van de militaire plicht of van een daarmee gelijkgestelde plicht, herhaalde malen verhoogd.

GERECHTIGDEN

- de invaliden van de oorlog 1914-1918 : strijders, krijgsgevangenen, politieke gevangenen;
- de invaliden van de oorlog 1940-1945 : strijders, krijgsgevangenen, politieke gevangenen, inlichtingsagenten, weerstanders, enz.;
- de invaliden van de mobilisatie 1939-1940;

— de invaliden van de veldtocht in Korea;

— de ontminers die na 25 augustus 1947, door het feit van hun dienst, slachtoffers zijn geworden van een ongeval te wijten aan de ontploffing van stoffen die zij gelast waren op te sporen en te vernietigen;

— de slachtoffers van de gebeurtenissen in Kongo, in Rwanda en in Burundi, die een invaliditeit hebben opgelopen tijdens een actie tot bescherming, redding of evacuatie van mensen in gevaar.

BEDRAG VAN DE VERHOGINGEN

Buiten de verhogingen toe te schrijven aan de evolutie van het indexcijfer der kleinhandelsprijzen, werd de verhoging van 7,5 %, die bij de wet van 29 maart 1967 werd toegekend, achtereenvolgens gebracht op :

— 9,5 % van 1 januari 1967 af (Wet van 24 december 1968);

— 12 % van 1 januari 1968 af (Wet van 24 december 1968);

— 14 % van 1 april 1969 af (Wet van 1 juli 1969);

— 16,5 % van 1 juli 1970 af (Wet van 8 juli 1970); zij zal gebracht worden op :

— 19 % van 1 juli 1971 af (Wet van 8 juli 1970);

— 21 % van 1 juli 1972 af (Wet van 8 juli 1970).

Van 1967 tot 1972 werd voor elk jaar een bijkomende verhoging van de invaliditeitspensioenen toegekend.

NIEUW PRINCIPE VOOR DE TOEKOMST

Van 1973 af, zullen de invaliditeitspensioenen verhoogd worden, telkens als, in het raam van de sociale programmatie van de openbare diensten, wordt overgegaan tot een herziening van het geheel van de weddeschalen of tot een algemene verhoging van de bezoldiging van de Rijkspersoneelsleden. Die verhoging wordt gerealiseerd door toepassing van een coëfficiënt die door de Koning, **na overleg met de vaderlandlievende verenigingen**, zal worden vastgesteld.

2) BIJZONDERE MAATREGELN

Buiten de verhogingen toegekend bij de hierboven beschreven algemene maatregelen, worden er voor bepaalde categorieën van pensioenen, nog andere verhogingen bij bijzondere maatregelen vastgesteld.

Pensioenen van invaliden 100 pct. en meer, niet gerechtigd op het statuut der grootverminkten en -invaliden.

Boven een invaliditeitsgraad van 100 pct., bestaat er een gevoelig verschil dat trouwens nog steeds vergroot met het invaliditeitspercentage, tussen het bedrag van het pensioen der invaliden die gerechtigd zijn op het statuut van de grootverminkten en -invaliden en dat van het pensioen der invaliden die niet het genot van dat statuut bekomen. Deze laatsten zijn meestal de zieken voor wie de voorwaarden tot het bekomen van het statuut der grootverminkten en -invaliden strenger zijn.

Het verschil tussen deze pensioenen wordt vermindert met 25 pct. op 1 juli 1970 en met 50 pct. op 1 juli 1971.

Die maatregel is toepasselijk, zowel op de invaliden van de oorlog 1914-1918, wier lichaamsgebreken voortkomen uit de dienst volbracht bij een eenheid die wezenlijk aan de krijgsverrichtingen heeft deelgenomen of uit krijgsgevangenschap en die niet gerechtigd zijn op de toepassing van de wet van 13 mei 1929 waarbij een speciale verhoging aan de grootinvaliden werd toegekend als op de invaliden van de oorlog 1940-1945 en gelijkgestelden niet gerechtigden op het statuut van de grootverminkten en -invaliden.

B. — WEDUWEN EN WEZEN

1. Weduwen wier echtgenoot overleden is aan de gevolgen van een oorlogsfeit. Weduwen van de geamputeerden en van de grootinvaliden.

De pensioenen van de oorlogsinvaliden en die van hun weduwen en wezen hebben in het verleden nooit op een zelfde wijze geëvolueerd.

Aldus heeft de verhouding tussen het volle pensioen van de weduwen en wezen van de oorlog en het pensioen van de invalide 100 pct. in de loop der tijden ruime schommelingen gekend. Die verhouding bedroeg 41,6 % in 1919 bij de inwerkingtreding van de wetten op de pensioenen van de oorlog 1914-1918, is gebracht op 55 % op 1 januari 1948 bij het van kracht worden van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen en vervolgens op 59 % vóór het toepassen van de wet van 24 december 1968.

Die wet heeft de verhouding tussen het volle pensioen van de oorlogsweduwen en -wezen en het pensioen van de invalide 100 % van de oorlog 1940-1945, gerechtigde op het statuut van de grootverminkten en -invaliden vastgesteld op 60 %.

Die verhouding zal op 62 % worden gebracht van 1 juli 1971 af.

Die nieuwe vaststellingswijze van het bedrag van het pensioen van de oorlogsweduwen en -wezen brengt automatisch de aanpassing mee van hun bedrag telkens als het pensioen van de grootinvalide wordt verhoogd.

Van 1973 af zullen de weduwen eveneens de verhogingen genieten die zullen toegekend worden op grond van de sociale programmaties in de openbare diensten, dus telkens als er zal worden overgegaan hetzij tot een herziening van alle weddeschalen of tot een algemene verhoging van de bezoldigingen van de Rijkspersoneelsleden.

Voor de verminderde pensioenen, alsmede voor de pensioenen van de weduwen gehuwd na het schadelijk feit en van de wezen die uit een dergelijk huwelijk zijn gesproten, heeft diezelfde wet van 24 december 1968 tussen elk van die pensioenen en het volle pensioen een vaste verhouding vastgesteld.

Het volle pensioen wordt toegekend aan de niet hertrouwde weduwe en aan de wezen wier echtgenoot of vader overleden is aan de rechtstreekse gevolgen van het schadelijk feit, dat hun recht gaf of zou gegeven hebben op een invaliditeitspensioen voor zover dit overlijden minder dan 15 jaar na het schadelijk feit heeft plaats gehad, alsmede aan de weduwen van de grootinvaliden en van de geamputeerden.

Het pensioen wordt met een vierde verminderd indien vreemde factoren die dagtekenen van na het schadelijk feit, oorzaak van het overlijden van de echtgenoot, voor een vierde zijn tussengekomen in het overlijden of wanneer dit overlijden meer dan vijftien en minder dan vijfentwintig jaar na het schadelijk feit heeft plaats gehad.

Het pensioen wordt met de helft verminderd indien vreemde factoren die dagtekenen van na het schadelijk feit, oorzaak van het overlijden van de echtgenoot, voor de helft zijn tussengekomen in het overlijden of wanneer dit overlijden meer dan vijfentwintig jaar na het schadelijk feit heeft plaats gehad.

Voor de weduwen gehuwd na het schadelijk feit worden de verminderingen toegepast onder dezelfde voorwaarden als voor de weduwen gehuwd vóór het schadelijk feit; zij zijn echter niet evenredig aan het vierde of aan de helft van het volle pensioen.

(Zie volgende nummer)